

ZALÁN TIBOR

Köd

MM-nak, háttal az éjszakában

*Két olajos vagon kiválik onnan, mozdulatlanságuk
ormótlanul a látvány előterébe tolat — honnan
lehet az elválás fájdalomtalan?*

*Szétázott csomagolópapír közül buknak elő
a bárányfejek, ártatlan, halott szemük valahova,
oda, fölmered. Ók azok, semmi kétség.*

(Vagy nem ők, ők se. Azok, a csonk.)

*Fémek ütődnek egymáshoz, a barlang falán átsuhan
a ragadozó árnya. A suhanás kőben fogan meg. A
harmat kövön marad ott.*

*A vagonok lelakatolt ajtói mögött száraz kezek
a villany elpergő fénymorzsái után kapnak. Csizmák
visszhangja koszos állomási éjszakában és
felvert madarak álmos cserregése.*

*Kiosztják a híg levest, ürülék és emberi
kipárolgás melege tapad meg a sovány ágakon. Kiosztják
kinek?*

*Lassú forgás készül áthatolni a rétegeken. Mintha
csak parancsszavak, mintha émelvítően édes
füst előillata. Meleg folyadék csurran lefelé, majd
a nadrág szövétében megdermed. A láb szőrei között
is. Ha majd a tolóajtókat dörögve félrerántják. S kilép
a fagyhalálba. A tűzhalálba ki. Az állomáska
fölirata elolvashatatlan. Kibogozhatatlan évszám. Év
század. Letakarva*

*a vásznon nedvesen átdomborodik a halott arca. A vagonok
felé nevet, olajosan kiválnak, a látvány előterébe
tolatnak. Nyögdécsel bennük, a gyomrukban valakik
gyereksírása lakik. Tekintetét tompán a fénylő murvaszemek
elmozduló rései közé erőlteti. Nem szégyen ez, több, s nem
bűn, mert több ez itt. A városba vezető kövesúton felvonyítanak
a reflektorok.*